

خشت و آینه

اعتراض یک نهاد دیگر به تعطیلی بخش خصوصی سینما

■ **شرق:** این روزها بحث بیانه‌ها داغ است و اعتراض‌های پشت درهای بسته و روش‌های مختلف نتیجه نندارد. این روزها با اعتراض‌های دسته‌جمعی شاید اتفاقی بیفتد. در ادامه این روند شورای مرکزی انجمن تهیه‌کنندگان مستقل از تعطیلی بخش خصوصی سینمای ایران ابراز نگرانی کرد. در این بیانیه آمده‌است: «فشار غیرمستوولانه حوزه هنری در گزینش فیلم‌ها و اعمال نظر مبنی بر ممیزی مجدد، حرکتی افراطی است که می‌تواند به تعطیلی بخشی از سینمای ایران در کوتاه‌مدت و تعطیلی بخش خصوصی سینمای ایران در درازمدت منجر شود.» «انجمن تهیه‌کنندگان مستقل سینمای ایران» ضمن اعتراض جدی به رفتارهای حوزه هنری و حمایت قاطع از سازندگان شش فیلم سینمایی اجتماعی، خواستار تغییر رفتار حوزه است. شورای مرکزی انجمن اعتقاد دارد که محروم کردن یک فیلم از اکران در سینمای بخش خصوصی با سازمانی که مالک نزدیک به یکصد سالن سینمای متعلق به اموال عمومی است، تفاوتی فاحش دارد. این حرکت افراطی و غیرقانونی به‌خصوص که با ممیزی مضاعف همراه است، نمی‌تواند معنایی به جز تعطیلی بخش خصوصی را در پی داشته باشد. شش فیلم موردنظر یعنی «برف روی کاج‌ها»، «بی‌خود و بی‌جهت»، «پل چوبی»، «دزدبازی ساساد»، «من مادر هستم» و «هن همرش هستم» پس از دریافت پروانه ساخت و پروانه نمایش توانستند با دریافت مجوز قانونی امکان اکران عمومی را بیابند بنابراین باید به قانون احترام گذاشت و گر نه به‌اصطلاح معروف، سنگ روی سنگ بند نخواهد شد. ما از مسئولان حوزه می‌خواهیم بیش از این بر رفتارهایی که می‌تواند به تعطیلی سینمای ایران منجر شود پای نهنداردند و مسوولیت تعطیلی سینمای ایران و حرکت آن به سوی تولید صرفا دولتی را برعهده نگیرند که می‌تواند به هرج و مرج و تعطیل سینمای ایران در بلندمدت تبدیل شود. ما ضمن حمایت از سینمای ایران بخش خصوصی و فیلم‌های اجتماعی، مسوولیت زیان‌های مادی و معنوی ناشی از این تصمیم را برعهده حوزه هنری می‌دانیم که امنیت حرفه‌ای تولید را خدشه‌دار کرده است. «انجمن تهیه‌کنندگان مستقل» از تمامی هنرمندان سینمای ایران می‌خواهد تا به این اعتراض قانونی بپیوندند و اجازه ندهند عدای با تصمیمات غلط، سینمای اجتماعی و مستقل کشور را از میان ببرند.

دور ایران

فرانادو آوارز، مجسمه‌ساز اسپانیایی:

اثر مجسمه‌ساز نماینده اوست

■ فرانادو آوارز، مجسمه‌ساز اسپانیایی با بیان اینکه سمپوزیوم تهران یکی از بهترین سمپوزیوم‌هایی است که در آن شرکت کرده است، آن را در رده سمپوزیوم‌هایی که در کشور چین برگزار می‌شود، دانست و گفت: «برگزار کنندگان سمپوزیوم بسیار خوب برنامه‌ریزی کرده‌اند. آنها به فکر کوچک‌ترین وسایل موردنیاز مجسمه‌سازها بوده‌اند.» آوارز با ابراز خرسندی از تأمین ابزارآلات مورد نیاز شرکت‌کنندگان توسط مسئولان سمپوزیوم، تأکید کرد که در سمپوزیوم‌های دیگری که شرکت کرده است، معمولا ابزاری برای شرکت‌کنندگان فراهم نمی‌کنند. او همچنین یکی دیگر از ویژگی‌های مثبت چهارمین سمپوزیوم بین‌المللی مجسمه‌سازی تهران را برگزاری نمایشگاه مجسمه‌ها و ممت‌های شرکت‌کنندگان دانست.

فرانادو آوارز متولد سال ۱۹۷۵ میلادی و اهل کشور اسپانیاست. او دارای مدرک کارشناسی تاریخ هنر و مجسمه‌سازی است و شرکت در سمپوزیوم‌های مختلفی در کشورهای مصر، فرانسه، ایتالیا، اسپانیا، چین، لوکزامبورگ و چندین کشور دیگر را در کارنامه خود دارد. آوارز از ۱۵سالگی مجسمه‌سازی را شروع کرده و نزدیک ۲۲ سال است که در این حرفه مشغول کار است. او می‌گوید این شانس را داشته که در زمان کودکی، همسایه‌شان مجسمه‌ساز بوده است. در نتیجه او مجسمه‌سازی را در کارگاه همسایه‌شان و با کار روی گل و سپس سنگ، آغاز کرده است. فرانادو آوارز با بیان اینکه در اغلب سمپوزیوم‌ها مسایلهای وجود ندارد، ادامه داد: «برنده شدن همان انتخاب شدن است. واقع به برد و باخت فکر نمی‌کنم. مهم آن اثری است که می‌سازم و در حقیقت نماینده من است و باید به بهترین نحو انجام بدهم.» هرچند تخصص آوارز کار با سنگ است اما این مجسمه‌ساز اسپانیایی تجربه ساخت مجسمه با برنز، چوب و استیل را هم دارد. به گفته او آنچه که در این زمینه اهمیت دارد، تطابق طرح و ماده مورد استفاده است. آوارز با بیان اینکه برای رسیدن به یک ایده و طرح مشخص روش خاص و از پیش تعیین‌شده‌ای ندارد، می‌افزاید: «بعضی وقت‌ها باید برای یک ایده بجنگی. گاهی هم با یک اتفاق کوچک ایده‌ای به ذهن می‌رسد و حتی ممکن است چندین طرح مختلف برزیم تا به آن چیزی که می‌خواهم، برسیم.»

آوارز هم مانند اغلب مجسمه‌سازان و هنرمندان دیگر، برداشت بیننده از اثر ساخته‌شده خود را به آنچه که او در ذهن داشته، ترجیح می‌دهد. طرحی را که آوارز برای ارایه در چهارمین سمپوزیوم بین‌المللی تهران تهیه کرده است، یک نیم‌دایره با سوراخ‌هایی متعدد است. او می‌گوید که ایده مجسمه‌اش را از یک ساختمان قدیمی در شهر محل سکونش گرفته است. «این ساختمان از سنگ است و در گوشه‌ای از آن تکه‌سنگی وجود دارد که حرفه‌هایی در آن برای عبور هوا به داخل ساختمان تعبیه شده است. این موضوع همیشه در ذهن من بود. در واقع به نظر من یک راهی برای نفس کشیدن است»

امیلی امرای: «ولیت بینوش» این روزها در تئاتر لندن می‌درخشد؛ درخششی که بعد از ۱۲ سال بسیاری از منتقدان را در سالن تئاتر مسحور بازی این ستاره فرانسوی کرده است. بینوش در اقتباسی که از نمایشنامه قرن نوزدهمین «گوست استریندبرگ» شده است بازی می‌کند، سالن «باربیکن» لندن تا ۲۹سپتامبر شاهد اجرای نمایش «میس زولی» به کارگردانی «فردریک فیس باخ» است. بینوش درباره این نمایش می‌گوید: «گوست استریندبرگ و مفاهیم مورد علاقه‌اش را سخت سننایش می‌کنم، او به مسایلی همچون تبعیض‌های جنسیتی، ظلم‌های طبقاتی و عصیان علیه سنت‌ها و قوانین اجتماعی می‌پردازد و برای همین هم حالمی توان با اجرایی امروزی همه اینها را به لندن بیاوریم. بیشتر این نمایش را در جشنواره آوینیون اجرا کردیم و در آنجا بود که معجزه استریندبرگ را عمیقا درک کردم.» بینوش در نقش «میس زولی» قهرمان اصلی این نمایش درباره دلایل بازی در این نمایش می‌گوید: «من شیفته تجربه‌های عجیب و غریبم، از کار با کارگردانی که اولین فیلمش را می‌سازد گرفته تا یک نمایشنامه قرن نوزدهمین که حالا یک کارگردان خلاق می‌خواهد دوباره به آن جان‌بخشی کند. من این نمایشنامه را در روزگار

عسل عباسیان: بعد از شش ماه سرانجام سالن اصلی تئاترشهر میزبان نمایش‌های غیرسفرارش و غیرنامستی یعنی «راه زنان» و «خدای کشتار» به کارگردانی علیرضا کوشک‌جلالی شد. در شش ماهی که از سال ۹۱ می‌گذرد تا دوم مهر این سالن بعد از سه ماه تعطیلی تنها میزبان نمایش جشنواره بین‌المللی تئاتر عروسکی تهران شد. این آمار در مقایسه با کمبود فضای نمایشی و سالن برای مهم‌ترین و یکی از بزرگ‌ترین سال‌های تئاتر کشور آمار دلگرم‌کننده‌ای نیست. اما به هر حال «خدای کشتار» و «راه‌زنان» به کار گردانی علیرضا کوشک‌جلالی میهمان این سالن شدند. نمایش «خدای کشتار» اثر رضا یاسینی نمایشی است که سه سال پیش هم کوشک‌جلالی در تئاتر شهر به صحنه برده است و این بار با بازیگران تازه در سال اصلی به صحنه می‌رود. نمایشنامه‌های «یاسمین‌رضا» اغلب به موضوعاتی چون تبعیض و بیگانه‌گی بشر قرن ۲۱ در زندگی روزمره می‌پردازند. البته که «خدای کشتار» هم از این قاعده مستثنا نیست. در اجرای قبلی این نمایش بهنام تشکر، کاظم هژیرآزاد، بهاره رهنما و الهام پاونوزآد به ایفای نقش می‌پرداختند. این بار اشکان خطیبی، سیما تیرانداز و لادن مستوفی نقش‌هایی را بازی می‌کنند که رومن پولانسکی نیز امسال آن را بازسازی کرده است. وقتی از اِسن کارگردان درباره انگیزه‌اش برای اجرای مجدد همین متن پرسیدیم، گفت: «این نمایشنامه در سال ۲۰۰۶ در آلمان به عنوان بهترین نمایشنامه خارجی برگزیده شد و از همان سال در شهرهای مختلف این کشور بیش از ۶۰ بار به روی صحنه رفت. این نمایش ارتباط خیلی خوبی با مردم برقرار می‌کند. هم مردم معمولی از تماشاایش لذت می‌برند و هم هنرمندان و روشنفکران. در واقع هر کس به اندازه پیمانه خودش از این نمایش بهره می‌برد. اجرای قبل این نمایش، با استقبال بسیار

«منیزه محامدی» غمگین شد

ایستنا منیزه محامدی که در چند ماه گذشته نمایش «پس از سقوط» را در تماشخانه ایرانشهر به صحنه برده است می‌گوید: «بسیار غمگین و ناراحت هستم و فکر می‌کنم با شرایطی که تئاتر دارد دیگر جایی برای کار کردن نیست. کار نمی‌کنم چون هنوز فشاری که در دو نمایش قبلی متحمل شده بودم، آرام می‌دهد»

شرق: سرانجام وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی سعی کرد مانند خبرنگاران کنجکاری کند و درباره تفاهنامه‌های اعضای خانه سینما با محمود احمدی‌نژاد از نکاتی اطلاع پیدا کند و آن را در حاشیه جشنواره پیامک‌ها مطرح کند. «سیدمحمد حسینی» در پاسخ به سوال خبرنگار ایستنا مبنی بر جزئیات تفاهنامه‌های اعضای خانه سینما با رییس جمهوری گفت: «بجئی که از قبل مطرح بوده این است که اسلبنامه با کمک خود سینماگران اصلاح شود و هر نگاه و نگرشی که دارند بیایند کمک کنند تا اساننامه تدوین شود و بر اساس اساننامه که قانونی است انتخابات برگزار شود» وزیر ارشاد ادامه داد: «این بجئی است که ما از اول داشته‌ایم و چیزی نیست که کسی با آن مخالف باشد.» وی یادآور شد: «اگر ما قبلا هم پیگیر این موضوع بودیم که تغییراتی ایجاد شود، به دلیل این بود که کاری که قبلا انجام شده بود و تشکیلی که قبلا بود مبنای قانونی نداشت و بعد هم در ادامه تغییر و تحولاتی انجام شده بود که بر مبنای قانون نبود.» سیدمحمد حسینی همچنین تأکید کرد: «آن هم صنف مختلف دارند شکل می‌گیرند و آن‌شاه‌اله اساننامه نهایی که نوشته شود کار به خوبی

جوانی خوانده بودم؛ نیکولاس بوچاهود در نقش جین این نمایشنامه قرار شد رویه‌روی من بازی کند، هر بار که سر تمرین حاضر می‌شدم، ایده‌های نو کارگردانی می‌خواست برای آدم‌های امروزی اروپا این مساله را جا بیندازد که ما همچنان با آن مسایل درگیر هستیم. این نمایش تنها بازی سرنوشت با

یک میهمانی با حضور «استریندبرگ» و «ژولیت بینوش»

جوانی خوانده بودم؛ نیکولاس بوچاهود در نقش جین این نمایشنامه قرار شد رویه‌روی من بازی کند، هر بار که سر تمرین حاضر می‌شدم، ایده‌های نو کارگردانی می‌خواست برای آدم‌های امروزی اروپا این مساله را جا بیندازد که ما همچنان با آن مسایل درگیر هستیم. این نمایش تنها بازی سرنوشت با

زندگی دختری ثروتمند که درگیر یک رابطه عاطفی با خدمتکار شده، نیست. ژولی همان ابتدای کار سعی می‌کند با اعتماد به نفسی که ثروت پدری‌اش به او داده خدمتکار را مجبور به تبعیت از خواسته‌هایش کند اما در ماجرا جور دیگری پیش می‌رود آن سلطه مردانه کار خودش را می‌کند و این حس برتری جویی حالا در نمایش ما تعریف تازه‌ای به خود گرفته است.» نمایش میس‌زولی به عنوان محبوب‌ترین نمایش ماه سپتامبر در لندن انتخاب شده است. بینوش بعد از پایان اجرای این نمایش در لندن این اثر را در پاریس هم اجرا خواهد کرد. همچنین او در پروژه فیلم «یک شب توفانی تابستان» که اولین ساخته بلند «فابریس کاموین» خواهد بود بازی می‌کند. این فیلم که از سال آینده در پاریس مقابل دوربین خواهد رفت، داستان زوج جوانی است که در اقامت شبانه در یک شهر دورافتاده، دچار حوادثی می‌شوند. «ژولیت بینوش» در پروژه جدید دیگری به نام «جهان‌شهر» به کارگردانی «دیوید کرانتنبرگ» نقش‌آفرینی خواهد داشت. بینوش در سال ۱۹۹۷ با فیلم «بیمار انگلیسی» برنده جایزه اسکار بهترین بازیگر زن شد و در سال ۲۰۰۱ با فیلم «شکلات» نامزد دوباره این جایزه شد.

بازتاب

روزنامه‌نگاری از نوع خاص!

یونس تراکمه»

■ یک نوع «روزنامه‌نگاری» خاص سال‌هاست که رایج شده است. در اینجا و پرچمداران آن را هم همه می‌شناسیم. از شاخصه‌های این نوع روزنامه‌نگاری، مهم‌ترین و شاید اصلی‌ترین شاخصه‌اش، این است که